

TORSDAG 12 NOVEMBER, KVÄLL

Till slut hade det blivit för mycket för Oskar och han hade givit upp. Inte ens när Eli dök upp i badhuset hade han orkat rycka upp sig. Det var som om han hade tappat kontakten med verkligheten, som om det som var han själv inte riktigt nådde ut till huden och verkligheten där utanför. Han satt någonstans därinne och tittade ut, mera genom sin ögon än med dem. Hans varseblivning hade blivit ytterligt begränsad, bara det som var rakt framför honom trängde in till hans medvetande.

Så Eli hade hjälpt honom, lett honom till omklädningsrummet, hjälpt honom klä sig, manat på honom. Eli hade sagt att han skulle sitta, och han hade satt sig. Eli hade sagt att han skulle klä sig, och han hade dragit på sig de plagg Eli räckt honom. Sedan hade de lämnat gymnastikbyggnaden.

Nu stod Oskar innanför sin port, han såg förvirrat framför sig, upp mot dörren till hans och mammas lägenhet. Han hörde Eli säga något, det sipprade långsamt in i hans medvetande.

“Oskar. Släpper du in mig? Sen?”

Då begrep han. Han skulle gå uppför trappan, in genom dörren där uppe till vänster. Hem.

Men han ville inte. Inte hem, han ville inte vara där. Han var för trött, orkade inte. Han vände sig mot Eli för att få någon ledning, men Eli bara tittade på honom, sa inget.

Då fick Oskar syn på trappan som ledde nedåt, till källaren. Han tittade på den några sekunder, försökte förstå vad den innebar. Så gick det upp för honom. Han gjorde en ansträngning, och tog ett steg åt det hållet. Och så ett till. Sedan förstod Eli, och de gick tillsammans nedför trappan, genom dörren till källargången, bort till förrådet som hörde till Oskars och hans mammas lägenhet.

Oskar hade nyckeln till hänglåset med sig, han hade fäst den i sin nyckelknippa när han bar ner Elis kartonger. Han låste upp låset, steg in, och sjönk ned på golvet, satte sig med huvudet hängande. Eli tittade på honom, frågade:

“Ska du inte gå hem? Till din mamma?”

Oskar skakade långsamt på huvudet, utan att titta upp.

Eli såg på Oskar några ögonblick, sög på läppen, fundersam. Sedan drog han tyst igen dörren till förrådet och satte sig bredvid Oskar, la en arm bak Oskars rygg och drog honom till sig. Oskar lutade sig mot Eli, skälvde till.

Han hade förtvivlat försökt hålla sig kvar, kämpat för att förbli *någon*, balanserande på en allt smalare kant medan hans liv rasade runt honom. Men nu orkade han inte längre. Han gav upp, släppte taget och lät sig falla, ner mot den bottenlösa förtvivlan som låg ruvande långt där nere, svart, skrämmande och stilla som vattenytan i gammalt gruvschakt.

Oskar grät länge, det fanns oändligt mycket att gråta över. Men till slut upphörde ändå tårarna att rinna, och sömnen svepte honom med sig, bort från den värsta dagen, den näst sista dagen i hans liv.

FREDAG 13 NOVEMBER, MORGON

Oskar flöt upp ur sömnen. Han hade drömt, det var en fin dröm, han hade varit lycklig. Han ville hålla drömmen kvar, låg alldeles stilla för att inte jaga bort den. Men så mindes han. Badhuset. Eli. Källaren. Hans hjärta slog en volt, han spärrade upp ögonen.

Men Eli var kvar, alldeles intill sig såg Oskar hans bleka ansikte som en omvänd skugga i mörkret. Eli låg på sidan med ena armen som huvudkudde och studerade Oskar, det knappa ljuset blänkte i hans ögon. Han log lite, men sa inget, såg lite osäker ut.

Oskar tänkte på drömmen igen. Och på Elis fråga för ett par dagar sedan, *skulle du vilja bli som jag?* Oskar hade inte varit beredd till det då, men nu ... i drömmen hade han ju sagt ja istället. Och Eli hade blivit så glad. En tanke slog honom: *Det* skulle vara en fin present, den bästa han kunde ge: En vän för alltid. Och det var ju ändå det han själv helst ville, att alltid få vara med Eli. Oskar såg det för sig, det skulle bli som i drömmen. Allt det där andra, det som skrämt honom så förut, det kändes inte längre så viktigt. Det skulle vara värt det, han skulle ändå vara lycklig. Eli skulle vara lycklig.

Äntligen hade han funnit det han hade sökt efter de senaste dagarna, det där som han skulle göra men inte kunde komma på vad det var. Han sträckte sig efter Elis lediga hand, kramade den och sa:

“Vi ska vara tillsammans, alltid.”

Små skiftningar för över Elis ansikte. Oskar fortsatte:

“Jag vill bli som du. Du måste smitta mig.”

Eli tittade häpet på Oskar några sekunder, sa sedan:

“Du menar det ... du menar det verkligen.”

Oskar log. “Ja.”

Elis haka darrade lite, ansiktet skrynklades samman, han snyftade till. En inling av rädsla drog genom Oskar. Han hade varit så säker på att Eli skulle bli glad, men ...

“Blev du ledsen? ... Vill du inte?”

Eli drog Oskar till sig, la sina armar om honom.

“Nej. Jo. Jag menar ... jag vill, Oskar. Jag *vill* vara med dig. Alltid.”

“Men ... varför gråter du då?”

Eli svarade inte, fortsatte bara gråta i Oskars famn, hans tårar rann varmt längs Oskars kind. Oskar kramade om, tröstade. Men det varade inte länge, snart slutade Eli snyfta, drog sig bakåt lite, log blekt mot Oskar.

“Förlåt mig. Jag brukar inte gråta så här.”

Eli vände sig på rygg, gnuggade sig i ögonen med knogarna, torkade tårarna från kinderna. Han fortsatte tala, mest för sig själv, vänd mot taket:

“Jag har inte gråtit på riktigt sen ... jag vet inte. Jag brukade gråta, men jag slutade. Man blir bara mer ledsen av att sitta själv och gråta.”

Oskar sträckte fram en hand, strök Elis kind och sa:

“Stackars dig.”

Eli vände ansiktet mot Oskar och log vemodigt.

“Du är snäll, Oskar. Jag är så glad att jag träffade dig.”

“Jag med. Att jag träffade dig, menar jag.”

De låg stilla, såg varandra i ögonen, höll om varandra, en stund. Oskar hade gärna fortsatt länge, men naturen hade börjat göra sig påmind. Han drog sig ur omfamningen, kastade av sig täcket och förklarade:

“Måste kissa, bara.”

Eli fnissade lite när Oskar reste sig från den improviserade och ganska hårda bädden av filter och ett täcke. Oskar skyndade sig längs källargången mot toaletten vid tvättstugorna. Det hade börjat tränga på ordentligt, han var tvungen att stå och trampa för att inte kissa på sig medan han krånglade med nycklarna vid de låsta dörrarna som fanns i hans väg. Men det blev inga missöden, han hann fram i tid. När han efteråt tvättade händerna såg han sig i spegeln över handfatet. Hans ansikte hade förändrats, tyckte han. Kanske var det bara det att han mådde så bra. Han kände sig euforisk, det deprimerade sinnestillståndet han befunnit sig i de senaste dagarna var som bortblåst. En tanke kom för honom: Han hade fått ett nytt liv! Han hade dött i bassängen igår, inte kroppsligen kanske, men på alla sätt som var viktiga. Och nu hade han återfötts, till ett helt nytt liv, fritt från alla missräkningar som fyllt hans gamla. Han skulle äntligen få leva.

Men på vägen tillbaka till förrådet och Eli slog honom något. Han hade varit så uppfylld av sin glädje att han inte tänkt på det förut: Händelserna i badhuset i går måste ha skapat en väldig uppståndelse. Han mindes inte klart vad som skett efter att Jimmy nästan dränkt honom, men han kom ihåg att där varit en väldig massa blod efteråt. Det måste krylla av poliser borta

vid skolan nu. Och de skulle säkert komma hit. Särskilt som ... Oskars hjärta sjönk i hans bröst ... särskilt som han själv inte hade kommit hem i går. Hans mamma hade säkert anmält honom som försvunnen. Och de andra pojkarna hade sett honom lämna badhuset tillsammans med Eli. Oskar var en ledtråd, polisen skulle leta efter honom, de kanske redan var på väg, hit till källaren. Tiden höll på att rinna ut, Oskar såg på sitt armbandsur att det redan var långt in på förmiddagen. Dagsljuset lyste in genom källarfönstren, utomhus var det klart solsken, till råga på allt. Oskar rusade längs källargången, störtade in i förrådet, utbrast:

“Vi måste resa härifrån, Eli. Det är bråttom!”

Eli hade satt sig upp medan Oskar var borta, han tittade överraskat på Oskar, sa:

“Men det går ju inte, det vet du ju. Solen ...”

“Ja, men ... finns det inget sätt? Om du sveper in dig i filter, eller nåt?”

Eli skakade dystert på huvudet. “Nej. Det är inte tillräckligt.”

Oskar kände sig eländig. Om han inte hade sovit så länge. Om Eli bara hade...

“Varför väckte du mig inte? Du skulle ha väckt mig!”

Det hade låtit som en anklagelse, Oskar ångrade det redan, men Eli hade inte tagit illa upp. Han tittade mot Oskar, svarade enkelt:

“Du behövde sova, du var så trött.”

Det var sant, Oskar *hade* varit trött, han hade nog aldrig förr varit så trött som i går kväll. Trött och förlorad. Förbrukad.

“Men ... vad ska vi *göra*, då?”

“Vi måste vänta. Tills i kväll.”

Eli såg upp mot Oskar med en min av beklagande, men det snarare förstärkte Oskars onda aningar. Han utbrast:

“Nej! Dom kommer hit, jag vet det!”

Oskar förklarade att polisen skulle leta efter honom, söka överallt, här i källaren också.

“Dom hittar dig, du ... du *dör!*”

Eli betraktade Oskar en stund, bet sig tankfullt i sin underläpp. Sedan sa han:

“Oskar, det *finns* ett sätt för oss att resa medan det är ljust. Men det blir väldigt jobbigt för dig.”

Oskar ljusnade. "Finns det? Hur då?"

Eli vände sig inåt förrådet, pekade.

"Jag kan vara i den där. Den skulle skydda mig tillräckligt."

Oskar såg åt det håll Eli pekade. Längst in i ett hörn stod en gammal koffert som hade tillhört nån släkting förr i tiden. Det var en massa dukar, broderade lakan och annat liknande i den, saker som aldrig användes, men som mamma inte nåndes göra sig av med. Den var stor, skulle säkert rymma Eli.

Eli vände sig mot Oskar igen.

"Men du förstår väl att om vi gör på det viset så måste du ta hand om allting själv?"

Oskar svarade inte, istället gick han bort till kofferten och började tömma den på sitt innehåll. Han hade redan bestämt sig, han skulle göra det. Han *måste* göra det.

Eli kom bort till hörnet och hjälpte Oskar med kofferten, den var snart tom så att Eli kunde prova att krypa ner i den. Det var gott om plats för honom där, han skulle kunna svepa in sig i filtarna som extra skydd. Men kofferten var för tung och otymplig för Oskar när Eli var i den, han kunde lyfta ena änden och släpa den längs golvet, men inte bära den.

Eli steg upp ur kofferten igen, ställde sig och såg på den, konstaterade:

"Vi behöver en kärra."

Oskar funderade, försökte komma på något. *En kärra ... en kärra ... en ...*

"Jag vet! En barnvagn!"

Eli sken upp. "Bra idé! Det brukar stå en –"

Men Oskar hade redan givit sig av. Barnvagnen stod där den brukade, under trappan i trapphuset. Oskar var snart tillbaka i förrådet med den, och efter en stunds krångel lyckades han och Eli plocka bort insatsen och fälla ihop underredet så att vagnen blev lagom hög för att ställa kofferten ovanpå. De betraktade nöjda sitt verk, sedan klev Eli upp i kofferten och kröp ner i den, svepte in sig i ett par av filtarna de haft under natten. Oskar höll locket öppet, tittade ner mot Eli och sa:

"Vi reser i alla fall tillsammans den här gången."

Eli log som svar, nickade bekräftande. Oskar tvekade lite, innan han fortsatte:

"Jag älskar dig, Eli. Vad som än händer."

Han hade *tänkt* det förut, men inte vågat säga det, hade känt att han på något sätt var för liten för att säga de orden. Men nu förstod han att han haft fel, han var inte alls för liten eller för barnslig. För det var ju sant.

Eli mötte Oskars blick, men sa inget, det behövdes inte. De såg på varandra några sekunder, fyllda av stundens allvar. Så sa Eli "vi ses i kväll" och drog filten över huvudet. Oskar stängde locket, knäppte igen låsen. Han lyfte upp Elis båda kartonger ovanpå kofferten, och rullade ut ekipaget i källargången. Sedan vände han sig om för att stänga dörren. Förrådet var uppstökat, filtarna på golvet, alla lakanen från kofferten i en hög, barnvagnsinsatsen. Såg ut som om det varit inbrott, kanske. Om han lät bli att låsa. Oskar knuffade igen dörren och stoppade låset i fickan. Sedan sköt han vagnen genom gången, bort mot dörren till trapphuset. På andra sidan fanns världen. Oskars puls ökade, han kände sig nervös, men bet ihop tänderna, tänkte: *Nu gäller det*. Han öppnade försiktigt dörren, lyssnade. Det var ingen där, han rullade kofferten genom dörren. Han var i det bortersta trapphuset, där Eli hade bott. Det låg längst ner i backen så porten var i källarvåningen, inte en halv trappa upp som i hans eget trapphus. Han skulle kunna köra rakt ut, men först ville han förbereda sig lite, ifall någon skulle få syn på honom, så han tog på sig sin mössa, drog ned den så långt han kunde. Sedan svepte han halsduken runt nedre delen av ansiktet, så att till slut bara ögonen syntes. Sålunda maskerad körde han kofferten över golvet i trapphuset och vidare genom porten, ut i solljuset. Han skyndade sig över gården, genom portvalvet, korsade Elias Lönnrots väg. Det var besvärligt att komma ner från trottoaren och sedan upp igen på andra sidan, han svor när kartongerna ville glida av, men han klarade det. Han fortsatte längs gångstigen mellan husen, tog av åt vänster längs Björnsongatan. Det var en omväg, men den närmaste vägen gick över skolgården, den kunde han inte ta. Han fick en skymt av löpsedlarna när han passerade Älskarens kiosk, svarta rubriker, de talade om mord, blodbad i Blackeberg. Han kände sig utpekad, skyndade sig förbi.

En stund senare satt Oskar på tunnelbanan in mot T-centralen, han hade klarat första etappen. Det hade varit nästan tomt på gatorna, han hade inte mött någon. Poliserna som han fruktat hade inte syntts till. Stationen hade varit nästan lika öde som gatorna, några enstaka resande, men ingen bekant.

Han hade oroat sig lite för hur han skulle komma förbi biljettspärren, tänkt att kontrollören skulle lägga märke till honom och hans egendomliga bagage. Men kvinnan i luckan hade inte ens tittat upp när Oskar sköt in sin biljettremsa under glaset, hade bara stämplat den, knappt ens tagit ögonen från boken hon läste. Oskar hade tagit hissen ner till perrongen, det hade kommit ett tåg nästan genast och han hade rullat ombord på en i stort sett tom vagn. Det steg på fler resande vid stationerna in mot T-centralen, men det blev aldrig helt fullt. Som vanligt undvek folk all kontakt med sina medresenärer, valde bort ett säte om det redan satt någon bredvid, så Oskar slapp trängas med andra. Han tittade ut genom fönstret på flimret utanför, eller så fokuserade han istället på spegelbilden av vagnens insida i glaset, spanade i smyg på de andra resenärerna. Ingen visade honom något intresse, antingen satt de med trötta ansiktsuttryck och tittade ut genom fönstren precis som han, eller så hade de tagit upp något att läsa och försjunkit i det, alla i sin egen bubbla av onåbarhet.

Oskar steg av vid T-centralen, rullade efter en stund genom gången mot Centralstationen. Det var mycket mer folk i rörelse här, men alla hade sina egna mål och intresserade sig inte för andras. Även om ett par människor tittade ett ögonblick efter honom och hans ovanliga bagage, var det ingen som stoppade honom eller frågade något.

Han passerade en pressbyrå, samma löpsedlar som förut, med samma svarta rubriker. Kände sig utpekad igen, och lite irriterad, kunde de inte låta honom vara i fred?

På Centralstationen tog Oskar hissen upp och körde fram till en av de gula affischerna med avgångar, för att fundera ut vart han skulle resa. Listan sa honom inte mycket, han kände ju igen namnen men visste inget om orterna de betecknade. Men han måste bestämma sig för något, han kunde ju inte gå fram till luckan och beställa en biljett, bara. Han förställde sig situationen. *-Jag vill ha en biljett, tack. -Vart då? -Bort.* Det gick ju inte. Han sökte längs raderna på anslaget, fann att det skulle gå ett tåg till Karlstad ganska snart. Karlstad låg i Värmland, så mycket kom han i alla fall ihåg av Sveriges geografi. Han provade namnet: *Värmland*. Det var ett lustigt ord, vad kunde en värm vara för något? Han hade ingen aning. Värmland lät i alla fall exotiskt och avlägset, det fällde avgörandet. Han rullade bort till biljettförsäljningen och köpte en barnbiljett till Karlstad. Enkel. Nej, ingen

retur. Andra klass. Han fick biljetten och såg att han skulle vara framme ganska sent, det skulle vara mörkt då. Det var bra. Sedan köpte han sig en plastförpackad macka och en Coca-Cola i en kiosk. Han var ordentligt hungrig, det var redan nära lunch och han hade inte ännu fått någon frukost. Han köpte några bananer också, som reskost. Och en del godis, Eli kunde ju inte äta godis, det skulle nog inte Oskar kunna heller, sen. Bäst att passa på medan han fortfarande kunde. Till sist bad han att få en Dagens Nyheter, han ville se vad som egentligen stod i tidningen. Sedan rullade han bort till perrongen som tåget skulle avgå från och satte sig att vänta, medan han åt sin smörgås, drack sin Cola och läste tidningen. Det stod inte mycket mer inuti den än på löpsedlarna. Inga namn, anhöriga måste underrättas först. Polisen hade inte kunnat säga mer av utredningstekniska skäl stod det, så det var mest en massa bilder på skolan och andra ställen i Blackeberg, återblickar på tidigare händelser, och journalisternas egna teorier. Håkan Bengtsson nämndes, Oskar tänkte en stund på Tommy, undrade om han fått pengarna. Sedan vek han ihop tidningen och la den på bänken bredvid sig, både besviken och lättad. Han hade inte fått veta mycket, men å andra sidan var han inte omnämnd, så han skulle inte behöva vara rädd för att bli igenkänd.

Tåget till Karlstad kom in så småningom, Oskar fick hjälp med kofferten av en medpassagerare. Som tåget började rulla kunde han äntligen slappna av, han och Eli hade sluppit undan. Nu skulle allt ordna sig, i kväll skulle Eli smitta honom, sedan skulle inget kunna skilja dem igen. Han såg upp mot kofferten på bagagehyllan över sätet, och log för sig själv.

